

LBRIS

We know
books

Cartea de față reunește volumele
Darul îngerului și Arțarul neascultător,
apărute la Editura Sophia în 2006.

Darul îngerului

povești creștine pentru copii

ediția a treia

Traducere din limba rusă:
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Sophia

București

CUPRINS

Darul îngerului

Nu-mă-uita	5
Păpușa fetei născute de Crăciun	7
Îngerul de Crăciun	21
Dușmanii	29
Ajutorul Sfântului Pantelimon	39
Rugăciunea a fost ascultată	59
Darul îngerului	69
Adevărul Galiei	77

Arțarul neascultător

Fetița și nebunul	91
De șaptezeci de ori câte șapte	97
Fără brad	105
Arțarul neascultător	117
Două inele	123
Povestea reginei bune	129
Văduvele și monahul	135
Sfânta umbră	144
Săracul din rai	146
Oușorul de Paști	148

Nu-mă-uita

Se spune că îngerii, zburând peste pământ, aruncă pe el flori albastre, ca oamenii să nu uite de Cer – pricină pentru care aceste flori se cheamă „nu-mă-uita”.

Mai există însă și o altă legendă despre nu-mă-uita.

S-ar fi întâmplat demult, în primele zile ale lumii. De-abia fusese făcut Raiul, și florile minunate, bineînțesmate, înfloriseră pentru prima oară. Însuși Domnul mergea prin rai și dădea nume florilor – însă o floare mică, albastră, năzuind cu inimioara sa de aur către Dumnezeu și negândindu-se la nimic altceva, ci doar la El, și-a uitat numele și s-a tulburat.

De rușine i s-au înroșit vârfulurile petalelor, dar Domnul a privit spre ea mângâietor și a grăit: „Pentru că ai uitat de tine însăși pentru Mine, Eu nu te voi uita. De acum înainte numele tău să fie **nu-mă-uita**, iar oamenii, privind la tine, să învețe și ei să uite de ei înșiși pentru Mine.”

Redactor: Elena Marinescu

Coperta: Mona Velciov

Selecție realizată din L. Cearskaia, *Podarok Anghela*, Moscova, 1909 și din revista *Nezabudka* pe anii 1914-1917.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Darul îngerului: povești creștine pentru copii / trad. din lb. rusă: Adrian Tănăsescu-Vlas – ed. a 3-a – București: Editura Sophia, 2025
ISBN 978-630-346-020-8

I. Tănăsescu-Vlas, Adrian (trad.)

821.161.1

A uita de tine din dragoste de Dumnezeu și de aproapele este o mare fericire. Viața este frumoasă și minunată numai atunci când o împodobește dragostea: dragostea de Dumnezeu, de oameni, de natură – într-un cuvânt, de toată lumea lui Dumnezeu.

Mulți oameni uită de acest lucru; în schimb, sunt unii care slujesc întreaga lor viață dragostei. Ei folosesc toate darurile lor, toate puterile sufletului lor, tot ce au în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor.

Ei aduc în viață nu dezbinarea, nu răutatea, nu nimicirea, ci pacea, bucuria, binele. După cum mândrul soare încălzește cu razele sale pământul, așa și ei încălzesc cu dragostea și bunătatea lor inimile oamenilor.

Despre aceste flori vii de nu-mă-uita va fi vorba în paginile cărții pe care v-o oferim, care nădăjduim că va deveni un prieten al cititorilor noștri și că va semăna cu smerita floare la care privind oamenii își amintesc de Cer.

Păpușa fetitei născute de Crăciun

Se însera. Scurta zi de iarnă se apropia cu pași repezi de sfârșit. În ciuda faptului că era numai ora cinci, la ferestrele caselor și magazinelor oamenii aprindeau de zor lumini. Acel decembrie era deosebit de urât și de friguros: afară burnița, sufla un vânt rece și tăios, drept care ziua părea încă și mai întunecată, mai tristă. Aceasta însă nu împiedica defel în seara cu pricina forfota veselă și plină de viață de pe străzile orașului. Dacă luăm în seamă faptul că totul se întâmpla cu trei zile înainte de Crăciun, nu-i nimic de mirare aici.

La una din ferestrele de la etajul al patrulea al unei case înalte și mohorâte, în care se afla o mulțime de locuințe mici, ședea o fetiță de șase-șapte ani. Privea în stradă cu tristețe. Totuși, din stradă nu se vedea nimic altceva decât răsfrânge-

rea luminii felinarelor electrice, un petec de cer întunecat, acoperișul și peretele casei învecinate. În cămăruța cu o singură fereastră era aproape beznă, și doar puținul jăratic din sobă mai arunca în încăpere câte o urmă de lumină. Înăuntru se vedeau semnele sărăciei: trei scaune, o masă simplă, o canapea cu arcurile stricate și, îndărătul unei perdele, un pat vechi din lemn, pe care, înfășurată într-o veche și roasă plapumă, își dormea somnul neliniștit o femeie. Fetița stătea în liniște, lipită de pervaz, și legăna dusă pe gânduri o păpușă mare și frumoasă.

Păpușa era fermecătoare, cu bogate bucle negre și ochi albaștri precum cerul. Era îmbrăcată într-o elegantă rochie sinilie, împodobită cu broderii de preț. Ca mărime semăna cu un copil de vreo doi ani. Păpușa scumpă era într-o ciudată nepotrivire cu sărăcia pe care o vădea odaia și cu îmbrăcămintea veche a fetei. Ea dădea mărturie mută că stăpâna ei văzuse și zile mai bune – și chiar așa era. Nu cu multă vreme în urmă fetița avusese parte de toate bunătățile vieții! Doar cu o jumătate de an în urmă Xenia Dan și mama ei se bucurau de bogăție și de înlesnirile pe care le dă aceasta – însă de când murise capul familiei, lucrurile merseseră din rău în mai rău. Toate lucrurile, până și îmbrăcămintea, au fost vândute unul câte unul. După șase luni, mama, care era deja bolnavă, s-a trezit împreună cu fetița sa într-o odăiță sărăcăcioasă aflată la etajul al patrulea.

Peste trei zile avea să fie Crăciunul! Ce Crăciun trist pentru fetița urma să aducă acel an – și pe deasupra mama era bolnavă!

Femeia își aminteabradul luminat sărbătorește, plin de mere rumene, de bomboane și de nuci aurite. Pe atunci trăia tatăl. El îi dăruise Xeniei, iubitei lui fetei, păpușa Katiușa, cea legănată pe genunchi acum cu atâta gingășie. După brad se întinsese masa. Cum se topea în gură gâsca friptă! Femeia suspină, înghițind în sec. Azi nu mânca decât pâine cu ceai în loc de prânz, și îi era foame. Peste trei zile avea să vină Crăciunul – însă la un asemenea lux ca bradul și gâsca friptă nu putea, firește, nici să viseze!

Poate că o să-i dea vecina o bucațică de plăcintă... Dar și vecina este sărmană tare și are un cârd întreg de copii.

Femeia nici nu avea cu ce să se îmbrace ca să meargă la biserică pentru privegherea de Crăciun. Afară de rochia de pe ea, nici fetița nu avea altă haină.

Dar ea era o adevărată fetiță a Crăciunului. Se născuse chiar în ajunul Crăciunului, și tatăl îi spunea mereu:

– Să îți aduci aminte, fata mea, că te-ai născut în aceeași noapte cu Hristos și nu uita niciodată să te închini Lui în această seară.

Dar iată, acum era nevoită să stea acasă, nici nu avea de unde să ia îmbrăcămintea calduroasă. De vândut nu avea ce să vândă. Tot ce se pu-

tuse vinde fusese deja dat. Să muncească Xenia nu putea. Era prea mică și la nimic nu se pricepea. Of, ce necaz! Xenia își plimbă amărâtă privirile prin camera care se cufunda din ce în ce mai mult în beznă. Tare ar mai fi vrut să plângă, însă își birui pornirea. Xenia nu fusese nicicând o plângăcioasă și nu-i plăcea să scâncească. Se hotărî să se ridice, să aprindă lampa, ca să fie mai vesel, și s-o aștepte pe Pelaghia, vecina, care făgăduise că va trece pe la ele după vecernie, aducându-le ceva pâine. Dându-se jos de la ferastră, Xenia fu cât pe ce să scape păpușa. „Hei, am uitat de ea cu totul!” – și fața îi străluci deodată. Se gândi că ar putea s-o vândă.

Katiușa ei era nou-nouță – și atât de frumoasă! În vremurile bune de altă dată, când Xenia se plimba cu Katiușa în brațe, nu o dată a băgat de seamă că fetițele întâlnite în drum se uitau lung după păpușă. Fără îndoială, va primi bani buni pentru Katiușa. Poate că îi vor da 25, chiar 30 de ruble, cu care o să și cumpere o rochie calduroasă, iar pentru mama – pentru mama o plapumă nouă. „Oricum ar fi, trebuie să încerc.” Xenia se hotărî să nu mai piardă nici o clipă. Dar... pe Katiușa o iubea tare mult și îi părea rău să se despartă de păpușă. Pe lângă asta, Katiușa era singurul ei prieten. Doar jucându-se cu ea se mai mângâia fetița și mai uita de întristare – și să rămână deodată singură, să o dea pe Katiușal! Xenia mai că nu izbucni în plâns, însă își amin-

ti că mama are nevoie de plapumă calduroasă, drept care își înghiți cu bărbăție lacrimile. „În primul rând trebuie să dau anunț la ziar că vând păpușa.” Xenia știa că atunci când mama a vândut mobila sau alte lucruri a dat anunț la ziar. Știa și drumul până la redacție, unde își însoțise mama nu o dată.

Nu era departe: doar vreo trei-patru case mai încolo. Încă nu era prea târziu. Nu cu multă vreme în urmă se făcuse ora șase. „Anunțul o să apară deja a doua zi, și poate o să reușesc să cumpăr tot ce este nevoie.” Că avea să afle cumpărători Xenia nici nu se îndoia. Ținându-și răsuflarea, mergând pe vârful degetelor pentru a nu-și trezi mămica adormită, Xenia luă de pe pat vechiul șal, acoperindu-și cu el umerii și capul. Sub el o ascunse și pe Katiușa, pe care hotărâse s-o ia cu sine. Lin, ca un șoricel, se strecură pe ușă afară și începu să coboare scara cufundată în întuneric. După câteva minute, silueta ei mărunțică se pierdu în mulțimea trecătorilor.

Nikolai Petrovici Burov, editor și redactor al ziarului din oraș, un bătrân înalt și uscățiv, purta ochelari, ceea ce ce îi dădea un aer aspru (deși era un om foarte bun, cu inima de aur). După ce se uită la ceas, se pregăti să-l pună pe singurul angajat rămas în redacție (care deja căsca încetișor) să stingă focul și să plece acasă. În acea clipă, ușa se deschise și în prag apăru, gâfâind, o fetiță înfășurată într-un șal vechi și mare.

– Domnișoară, cred că ați greșit adresa; aici se editează un ziar. O fetiță atât de mică, și încă la o oră atât de târzie, n-are ce căuta aici, zise bătrânul redactor, privind-o cu asprime prefăcută, iar angajatul se uită plin de mirare spre fetiță.

– Trebuie să dau un anunț, răspuse cu îndrăzneală Xenia, pe care nu o tulburase câtuși de puțin înfățișarea severă a bătrânului.

– Trebuie să dați un anunț? Atunci, firește, e altă treabă, zise redactorul, așezându-se în fotoliu și pregătindu-se să asculte. Apropiati-vă, atunci, și spuneți ce anunț trebuie să faceți.

– Vedeți dumneavoastră, aș vrea să vând o păpușă, și pentru asta trebuie să dau anunț la ziar. Păpușa este foarte frumoasă: uitați-vă, am adus-o cu mine anume ca să o vedeți.

Xenia o scoase pe Katiușa de sub șal.

– O păpușă? Nu vă supărați, dar pentru ce doriți să vindeți o păpușă atât de frumoasă? Nu cumva v-ați săturat de ea, nu cumva nu o mai iubiți? De ce doriți s-o vindeți? Întrebă cu severitate redactorul, privind-o cercetător pe Xenia.

– Vai, nu! O iubesc mult pe Katiușa, zise Xenia, strângând tare la piept păpușa. Doar că am mare nevoie de bani și n-am de unde să-i iau, și nu am altceva ce să vând. Am vândut deja toate, iar mama zace bolnavă. Are neapărată nevoie de o plapumă nouă, caldă. E groaznic de bolnavă și tremură toată sub plapuma veche. Și pe urmă am nevoie de un palton călduros ca să merg

la privegherea de Crăciun. Eu sunt născută de Crăciun și nu se poate să nu merg la privegherea de Crăciun. Vedeți dumneavoastră, domnule redactor – continuă Xenia, pe care n-o speriau deloc înfățișarea supărată a redactorului și sprâncenele lui zburlite –, când tata era în viață aveam de toate; însă acum că a murit și, pe deasupra, mama s-a îmbolnăvit, ne merge tare rău. Mama a trebuit să vândă tot, până și șuba și rochia. Acum nici nu mai avem ce să vindem, iar mama este tot bolnavă. Și uitate, m-am gândit că pot să o vând pe Katiușa. Uitați-vă ce frumușică este! Tata mi-a dăruit-o de Crăciunul trecut. Și e ca nou-nouță! Am păstrat-o bine de tot.

Și Xenia îndreptă cu grijă rochia păpușii, netezindu-i pletele ciufulite.

– Hm! Hm! își dresе glasul bătrânul. Ia să mă uit bine la ea. Numai să-mi șterg ochelarii; nu știu de ce, dar mi s-au aburit de tot... Și guturaiul ăsta ticălos! De ce oare îmi curge nasul? Simion, nu cumva e deschisă ușa?

Bătrânul redactor își șterse lacrimile care îl podidiseră.

– Vi s-a părut, ușa este închisă bine, răspuse zâmbind Simion, încercând clanța.

– Ciudat totuși de ce a început să-mi curgă nasul! Nu pricep nicidecum!

Și bătrânul redactor, scoțându-și ochelarii, începu să tragă de nas. În cele din urmă o scoase la capăt cu „guturaiul“ ce îl lovise pe neașteptate;